

מסכת חלה

פרק א

א. חמשה דברים חייבים בחלה, החטים והשעורים והכסמין ושבלת שועל ושיפון. הרי אלו חייבין בחלה, ומצטרפין זה עם זה, ואסורין בחדש מלפני הפסח, ומלקצר מלפני העמר. ואם השרישו קודם לעמר, העמר מתירן. ואם לאו, אסורין עד שיבא העמר הבא:

ב. האוכל מהם כזית מצה בפסח, יצא ידי חובתו. כזית חמץ, חייב בהכרת. נתערב אחד מהם בכל המינים, הרי זה עובר בפסח. הנודר מן הפת ומן התבואה, אסור בהם, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, הנודר מן הדגן אינו אסור אלא מהן. וחיבין בחלה ובמעשרות:

ג. אלו חייבין בחלה ופטורים מן המעשרות. הלקט, והשכחה, והפאה, וההפקר, ומעשר ראשון שננטלה תרומתו, ומעשר שני והקדש שנפדו, ומותר העמר, ותבואה שלא הביאה שלישי. רבי אליעזר אומר, תבואה שלא הביאה שלישי, פטורה מן החלה:

ד. אלו חִיבִין בַּמַּעֲשָׂוֹת וּפְטוּרִים מִן הַחֲלָה, הָאֶרֶז, וְהַדָּחַן, וְהַפְּרָגִים, וְהַשְּׂמֻשְׁמִין, וְהַקְטָנִיּוֹת, וּפְחוֹת מִחֲמִשָּׁת רַבְעִים בְּתַבּוּאָה. הַסִּפְגָּנִין, וְהַדְּבָשָׁנִין, וְהָאֶסְקָרִיטִין, וְחֵלֶת הַמַּשְׁרֵת, וְהַמֶּדְמַעַ, פְּטוּרִין מִן הַחֲלָה:

ה. עֶסֶה שֶׁתַּחֲלָתָה סִפְגָּנִין וְסוּפָה סִפְגָּנִין, פְּטוּרָה מִן הַחֲלָה. תַּחֲלָתָה עֶסֶה וְסוּפָה סִפְגָּנִין, תַּחֲלָתָה סִפְגָּנִין וְסוּפָה עֶסֶה, חִיבִין בַּחֲלָה. וְכֵן הַקְּנוּבְקָאוֹת חִיבוֹת:

ו. הַמַּעֲסָה, בֵּית שְׂמַאי פוֹטְרִין, וּבֵית הֵלֵל מְחִיבִין. הַחֲלִיטָה, בֵּית שְׂמַאי מְחִיבִין, וּבֵית הֵלֵל פוֹטְרִין. חֵלוֹת תּוֹדָה וּרְקִיקֵי גִזִּיר, עֲשָׂאוֹן לַעֲצָמוֹ, פְּטוּר. לְמַכּוֹר בְּשׁוּק, חִיב:

ז. נִחְתּוֹם שֶׁעָשָׂה שְׂאֹר לְחֵלֶק, חִיב בַּחֲלָה. נָשִׁים שֶׁנִּתְּנוּ לְנִחְתּוֹם לַעֲשׂוֹת לֶהֱן שְׂאֹר, אִם אֵין בָּנָשׁל אַחַת מֵהֶן כּוֹשֵׁעוֹר, פְּטוּרָה מִן הַחֲלָה:

ח. עֶסֶת הַכָּלָבִים, בְּזִמָּן שֶׁהָרוּעִים אוֹכְלִין מִמֶּנָּה, חִיבֵת בַּחֲלָה, וּמַעְרָבִין בָּהּ, וּמִשְׁתַּתְּפִין בָּהּ, וּמַבְרִכִין עָלֶיהָ, וּמְזַמְּנִין עָלֶיהָ, וְנַעֲשִׂית בְּיוֹם טוֹב, וְיוֹצֵא בָּהּ אָדָם יָדֵי חוּבָתוֹ בְּפֶסַח. אִם אֵין הָרוּעִים אוֹכְלִין מִמֶּנָּה, אֵינָה חִיבֵת בַּחֲלָה, וְאֵין מַעְרָבִין בָּהּ, וְאֵין מִשְׁתַּתְּפִין בָּהּ, וְאֵין מַבְרִכִין עָלֶיהָ, וְאֵין מְזַמְּנִין עָלֶיהָ, וְאֵינָה נַעֲשִׂית

בְּיוֹם טוֹב, וְאִין אָדָם יוֹצֵא בָּהּ יָדֵי חוֹבָתוֹ בְּפָסַח. בֵּין כֶּד וּבֵין כֶּד,
מִטְמָאָה טְמֵאת אֲכָלִין:

ט. הַחֲלָה וְהַתְּרוּמָה, חִיבִין עָלֶיהָ מִיתָה וְחֹמֶשׁ, וְאַסּוּרִים לְזָרִים,
וְהֵם נִכְסֵי כֹהֵן, וְעוֹלִין בְּאַחַד וּמֵאָה, וְטַעֲוִנִין רְחִיצַת יָדִים וְהַעֲרַב
שֶׁמֶשׁ, וְאִין נִטְלִין מִן הַטְּהוֹר עַל הַטְּמֵא, אֲלֹא מִן הַמֶּקֶחַ וּמִן הַדָּבָר
הַגָּמוּר. הָאוֹמֵר, כָּל גֶּרְנִי תְּרוּמָה וְכָל עֶסְתִּי חֲלָה, לֹא אָמַר כָּלוּם, עַד
שִׁישִׁיר מְקַצֵּת: